

Mária Keresztútja
Richard G. Furey, C.Ss.R.

Minden állomás elején: Imádunk téged, Krisztus...

I. Jézust halálra ítélik

Péntek kora reggel láttam a fiamat. Most pillantottam meg először, mióta elvitték. Kékre vert, vérző testének láttán fájdalom hasított szívembe és könnyek szöktek szemembe.

Aztán Pilátus, ítélkező székében ülve megkérdezte a tömeget, miért akarják fiamat kivégeztetni. Körülöttem mind azt ordította: „Feszítsd meg őt!”

Könyörögni akartam nekik, hogy hagyják abba, de tudtam, hogy ennek így kell lennie, s így csak álltam ott, némán, sírva.

Uram Jézus, nehéz elképzelnem a kint, amit anyád érzett, mikor halálra ítélték.

De hát hogy állunk ma, amikor haragot tartok? „Feszítsd meg!”

Amikor ítélezek valaki fölött? „Feszítsd meg!”

Nem könnyeztet-e meg ez Téged és anyádat?

Bocsáss meg, Jézus!

II. Jézus vállára veszi keresztjét

Egy kicsit erőre kaptam, s a tömeggel odamentem a térre. Kivágódott egy ajtó, s kibotladozott a fiam, mögötte a röhögő örök. Ketten odacipeltek egy nehéz keresztet, és a vállára dobták. Aztán elkezdtek lökdösni, le az úton.

Kibírhatalatlan volt érte a fájdalom. El akartam venni tőle a keresztet, hogy magam vigyem.

De tudtam, hogy ennek így kell lennie, s így mentem, némán.

Uram Jézus, kérlek, bocsáss meg, amiért olyan sokszor nehezebbé tettem kereszteted, mert szemet hunytam szomszédom fájdalma és magányossága fölött. Bocsáss meg, hogy pletykáltam másokról, hogy mindig találtam kifogásokat, hogy bizonyos emberekkel ne kelljen együtt lennem, főleg, amikor beszélni akartak velem.

Segíts, hogy Máriához legyek hasonló, aki mindig igyekezett mások keresztjén könnyíteni.

Bocsáss meg, Jézus!

III. Jézus először esik el

Közről követtem fiamat, amint a Kálvária felé botladozott. Soha semmi sem fáj annyira, mint most őt ennyire kínlódva látni. Láttam, a kereszt mint vág a válla húsába. Megállt a szívverésem, amikor elesni láttam, arcra borulva a földön, s a súlyos kereszt a hátára zuhant. Egy pillanatra azt hittem, imádott fiam meghalt. Egész testem remegni kezdett. Az örök elkezdtek rugdosni. Lassan feltápáskodott és újra elindult, de még mindig korbácsolták.

Saját testemmel akartam megvédeni, de tudtam, hogy ennek így kell lennie, s így továbbmentem, némán, sírva.

Uram, hányszor láttalak elesve, s Máriától eltérően otthagytalak, nem törődve veled?

Hányszor nevettem, amikor mások hibáit láttam?

Hányszor mérgeledöm, amikor valaki másképp viselkedik, mint én?

Mária melletted állt, támogatott szenvedésed egész ideje alatt. Segíts, hogy én is ezt tegyem érted azáltal, hogy másokat támogatok.

Uram, irgalmazz nekem!

IV. Jézus találkozik Anyjával

Sikerült áttörni a tömegen, és fiam oldalán mentem. Az ordítózáson keresztül megszólítottam. Megállt. Szemünk találkozott, az enyém a fájdalom könnyeiben úszva, az övé kínnal és döbbenettel telve. Tehetetlennek éreztem magam; és akkor azt mondta nekem a szeme: „Bátorság. Mindennek van értelme.”

Ahogy tovább botladozott, tudtam, igaza van. S így utána mentem, némán, imádkozva.

Uram Jézus. Bocsáss meg, amiért annyiszor találkozott a szemünk és én elfordultam.

Bocsáss meg, amikor mindenkiel éreztettem, hogy ha nem úgy mentek a dolgok, ahogyan azt szerettem volna.

Bocsáss meg, amikor apróságokon keseregtem, elkedvetlenedtem, és nem hallottam bátorító szavadat. Igen, Uram, sokszor találkozott szemünk hasztalanul.

V. Simon segít Jézusnak a keresztet vinni

Fiam arcán majdnem teljes kimerültséget láttam, ahogy nehéz terhét vinni próbálta. Úgy tűnt, minden lépés az utolsó. Szívemben éreztem minden kínját, és úgy szerettem volna, ha már vége lenne. Aztán észrevettem, ahogy az örök egy tiltakozó embert a tömegből kiráncigálnak. Kényszerítették, fogja meg a kereszt végét, s könnyítse meg fiam terhét. Kérdezte az örököt, miért van ez így.

Én tudtam, s így némán továbbmentem.

Uram, Jézus, sokszor megtagadtam neked a segítséget. Önző ember voltam, aki sokszor kérdőbe vontam szavadat.

Ne hagyj Simonhoz hasonlóan maradnom, hanem segíts, hogy anyádhoz, Máriához hasonlítsak, aki mindig csendben ment és engedelmeskedett.

VI. Veronika letörli Jézus arcát

Ahogy továbbmentem, közel Jézushoz, egy asszony tolakodott át az örök során, s elkezdte fiam izzadt, véres arcát törölgetni. Az örök rögtön elráncigálták.

Az arcáról lesírt a kérdés: „Miért teszitek ezt vele?”

Én tudtam, és így továbbmentem némán, hívőn.

Uram, ez az asszony a legjobbat tette neked, amit csak tudott.

Én azonban, én többet akarok kapni, mint adni. Annyi alkalom van mindennap neked adni valamit azáltal, hogy másoknak adnék, de én elmegyek mellettük.

Megváltóm, segíts, hogy soha többé ne kérdezzem, miért, hanem mindenemet odaadjam neked.

VII. Jézus másodszor esik el

Megint. A fiam megint elesett; a fájdalom megint elárasztott arra a gondolatra, hogy meghalhat. Feléje indultam, de a katonák nem engedtek. Felemelkedett, és lassan tovább bukdácsolt. Keserű kín töltött el, amint néztem a fiamat elesni, újból felkelni, és folytatni útját. De mivel tudtam, hogy ennek így kell lennie, némán továbbmentem.

Uram, Mária volt a leghűbb követőd. Sohasem állt meg, akármennyit is szenvedett érted.

Bűneim által sokszor elfordultam tőled, és elfordítottam másokat tőled.

Kérlek, irgalmazz nekem!

VIII. Jézus beszél az asszonyokhoz

Pár lépéssel Jézus mögött mentem, mikor megállt. Egy pár asszony állt ott, sírva, sopánkodva fölötté. Azt mondta nekik, hogy ne sírjanak érte. Alkalmuk volt, hogy elfogadják, mint Messiásukat, ehelyett, mint olyan sokan mások, elutasították. Azt mondta nekik, hogy magukért sírjanak, hogy könnyeik megtérést hozzanak.

Nem értették, mi a kapcsolat a mondottak és a halálba vezető útja között. Én értettem, és amint továbbment, én némán követtem.

Megváltóm, sokszor én is olyan voltam, mint ezek az asszonyok, meglátva a hibát másban, sajnálkozva fölöttük, de ritkán láttam meg saját bűnösségemet, és ritkán kértem bocsánatodat. Uram, ezeken az asszonyokon keresztül neveltél engem. Bocsáss meg, Uram, vakságomért.

IX. Jézus harmadszor esik el

Gyötrelem volt számomra Jézusnak ez az esése. Nemcsak, hogy megint sziklás földre esett, de most már majdnem a domb tetején volt, a keresztfeszítés dombján. A katonák üvöltöttek vele, szidták, s jóformán felrángigálták az utolsó pár lépésnyin.

Vert a szívem, ahogy elképzelttem, mit fognak vele ezután tenni.

De tudtam, hogy ennek így kell lennie, s így némán kapaszkodtam utána a dombra.

Szerető Jézusom! Tudom, hogy sokszor felajánlottam segítő jobbomat az embereknek, de amikor alkalmatlan lett a dolog, vagy fájdalmas, kifogásokat találtam, és otthagytam őket.

Segíts, Uram, hogy anyádhoz hasonlóvá válva sohase vonjam vissza segítségére nyújtott kezemet azoktól, akiknek szükségük van rá.

X. Jézust megfosztják ruháitól

Mikor fiam végre megszabadult a kereszt súlyától, azt reméltem, egy kicsit megpihenhet. De az örök rögtön elkezdtek véráztatta bőréről letépní a ruháit. Kibírhatatlan volt látni fiamat ekkora kínban.

De mivel tudtam, hogy ennek így kell lennie, csak álltam, némán, sírva.

Uram, a magam módján én is lemeztelenítettelek. Buta beszédemmel megfosztottam másokat jó hírnevüktől, egyeseket előítéleteimmel fosztottam meg emberi méltóságuktól;

Jézus, olyan sok módon megsértettelek mások megbántásával.

Segíts, hogy mindenkiben meglássalak.

XI. Jézust a keresztre szögezik

Ahogy rálökték Jézust a keresztre, készségesen engedte, hogy odaszögezzék. Szívemben éreztem a fájdalmat, ahogy kezét és lábát átszúrták. Aztán felemelték a keresztet.

Ott volt, az én fiam, akit annyira szeretek, kigúnyolva, amint kínlódott, földi életének utolsó pár pillanataért küszködve.

De én tudtam, hogy ennek így kell lennie, csak álltam, némán, imádkozva.

Uram, micsoda fájdalmakat szenvedtél el értem. S micsoda fájdalmakat szenvedett el anyád, amit látta fiát irántam való szeretetből meghalni.

Mégis, mindketten készek vagytok megbocsátani nekem, csak bűneimtől térjek meg.

Segíts, Uram, bűnösségemtől elfordulni.

XII. Jézus meghal a kereszten

Mi nagyobb fájdalom érhet egy anyát, mint fia halálát látni! Én, aki ezt a Megváltót a világra hoztam, láttam felnőni, tehetetlenül álltam keresztje alatt, amint lehajtotta fejét és meghalt. Földi kínjainak vége volt, de az enyémekek megsokszorozódtak. De ennek így kellett lennie, és nekem el kellett így fogadnom, így hát csak álltam, és némán gyászoltam.

Én Jézusom, irgalmazz nekem azért, amit bűneim okoztak neked és másoknak. Köszönöm szereteted nagy tettét. Azt mondtad, hogy az az igazi szeretet, ha életünket adjuk barátunkért. Add, hogy mindig a barátod legyek. Taníts meg, hogyan éljek másokért, és sohase hagyjalak cserben.

XIII. Jézust leveszik a keresztről

A tömeg hazament; nem volt többé zaj. Csendesen álltam Jézus egyik barátjával, és felnéztem Megváltónk, a fiam holttestére. Később két férfi leemelte a testet a keresztről, és karjaimba tette. Mély gyász borított el. De mély örömet is éreztem. Fiam élete kegyetlen véget ért, de mindnyájunk részére életet is hozott. Tudtam, hogy így kell lennie, és némán imádkoztam.

Uram, szenvedésed véget ért. De egyre tovább is folyik, valahányszor helyetted a bűnt választom. Kivettem részemet keresztfeszítésedből, és most, Megváltóm, szívem mélyéből kérem bocsánatodat. Segíts, hogy hozzád és anyádhoz méltó életet éljek.

XIV. Jézust a sírba helyezik

Elvittük Jézus testét a sírhoz, magam igazítottam el, csendesen sírva, csendesen örvendezve. Még egyszer visszanéztem szerető fiamra, aztán kimentem. Lezárták a sírt, és mielőtt elmentem, arra gondoltam, hogy ennek így kellett lennie... Így kellett lennie érted! Hittel fogok várni némán.

Igen, Uram, így kellett lennie azért, mert szerettél engem, és semmi másért. Csak azt kéred tőlem, hogy jó életet éljek, és sohasem ígérted, hogy ez könnyű lesz. Akarom a bűnt magam mögött hagyni, és csak érted élni testvéreimben.

XV. Jézus feltámad

Csak hálás tudtam lenni fiam értünk való áldozataért. És mégis, micsoda üres volt az élet nélküle, akit annyira szerettem! De csak két nappal később ez az úr túlcserélődésig, minden elképzelésen felül telt: feltámadt!

Megváltónk megnyitotta a kaput egy új élet felé. Így kellett lennie, érted való múlhatatlan szeretete nem elégedett meg kevesebbel. Mindörökre örülhetek, de sohasem némán.

Megváltóm, köszönöm. Köszönöm vég nélküli szeretetedet, mely engedi, hogy feltámadjak saját bűnösségemből. Újból megpróbálok jobb életet élni. Segíts, hogy mindig emlékezzem erre a szeretetre. Mária, feltámadt Üdvözítőnk anyja, taníts meg, hogyan kell hozzád hasonlónak válnom, s mások iránti szeretetben Őt szeretnem.